

Publicerad 2007-05-28 13:26 av William87

Surrealistisk Novell som utspelar sig i det undermedvetna.

Det här var min första mer ordentliga novell, som skrevs år 2006.

(Bara konstruktiv kritik tack)

Medvetlös

Medvetlös

Beeep! beep säger klockan, beep beep säger huvudet.

Jag reser mig ur sängen, slår ihjäl Beepet tills den ger ett mer morrande och lågt ljud. Jag vet att det snart är dags att rusa. Jag kollar på klockan, 7.15 !? tänker jag. Tåget går om exakt 17 minuter och 45 sekunder. Jag drar på mig gårdagens illaluktande kläder i små men snabba spasmiga ryck.

Nu börjar jag springa till toaletten så snabbt jag kan men utan att se up för tröskeln, AJ!! skriker jag men med ett djärvt försök att hålla rösten låg.

Jag börjar borsta tänderna men tar i lite för hårt så att jag börjar blöda.

Nu har jag fem minuter på mig att hinna till tåget. Medans jag rusar ned för trappan så viker sig min slagna tå! Och precis i det ögonblicket så kommer jag ihåg delar från min dröm jag hade, det slog mig överraskande stort. Precis som en fästing satt chocken faststucken på mig, den ville inte släppa utan fick min fot att göra det istället!

Jag faller, kanar och rullar ned för trappan, jag kan inte känna smärtan. Allt jag känner är närvaron av chocken, fästingen och drömmen. Allt blev från varm till kallt, från klart till mörkt...

Mörkret

Slukad av mörkret har jag blivit, Ögonen slutna har jag fått.

Jag kan inte sluta tänka. Jag hör nästan mina egna tankar prata med mig, viskandes i mina öron. Viskningar av mitt namn ekar i detta mörker, jag plockar ut ett speciellt ord helt automatiskt. Det kändes som ett klart val, utan att tänka bara så var mina öron spetsade.

Men jag hör inte helt tydligt vilket ord det är.

Det är svårt att beskriva hur det känns att vara i det här mörkret. Vart är jag? Frågar jag mig själv. Ja just det medvetlös, tänker jag.

Ett rum utan gränser och syner?

Allt känns så luddigt, men samtidigt klart. Jag känner mig omringad men samtidigt inte ensam. Nu börjar jag nästan se mina egna tankar i bildlig form. Jag börjar rota bland mina tankar, det finns miljontals. Det jag letar efter är viktigt, så viktigt att jag nästan kan känna smaken av det. Jag kan nästan se det framför mig.

Plötsligt blir jag mer och mer besatt, jag kan känna lukten, höra rösten, nästan se en glimt av det.

Jag börjar bli galen, jag skriker så högt så att det nästan inte låter alls! Jag blir besviken, det fanns precis framför mig. En röst börjar viska till mig, mjukt i mitt öra viskar den

”Vad är det som du kan ge till andra, men som du måste få tillbaka”

Allt börjar kännas svagt, min kropp börjar domna. Snart kommer jag svimma i min egna medvetslöshet tänker jag.

En Brits

”En brits utan människa är en fråga utan svar”

Jag öppnar mina ögon, är jag tillbaka? Är jag ur min medvetslöshet? Jag ler och reser mig upp, jag finner mig själv på en rullande brits på ett sjukhus. Plötsligt är jag inte glad utan rädd.

Nu börjar jag se människor, dom liknar läkare men alla bär röda dräkter. Jag kollar mig omkring och märker att väggarna är röda också, precis så är min andedräkt när jag andas ut.

Britsen rör sig snabbt framåt, vart leder dessa läkare mig tänker jag. Vad är läkarna ute efter? Vad tänker dom göra med mig!? tänker jag i panik. Jag börjar känna mig svagare och svagare.

Nu börjar dom ställa mig frågor och säga konstiga saker.

- Han kommer lämna oss! Vi måste göra något snabbt, säger en av de röda sjuksköterskorna.
- Ge Honom en till spruta! Skriker en av läkarna.
- Av Vad !? Skriker jag precis som av lyckan märker att jag kan prata.
- Det hjälper inte, hans hjärta ger upp! Skriker samma sjuksköterska.
- Då har vi förlorat honom. Sägar doktorn besviket.
- Men hjälp mig, skriker jag med en rädsla som är obeskrivlig.
- Det är bara du som kan hjälpa dig själv nu. Säger sjuksköterskan medans hon faller ett par tårar.

Allt blir dimmigt, jag slutar känna. Jag slutar se, jag tänker inte längre. Allt jag känner är att mitt hjärta fortfarande Bultar.

© William Flink

(Läs nedan för personlig text om den här novellen)

Personlig Text

Jag ville bara Lämna ett par reflektioner och vissa saker jag känner att jag behöver peka ut, jag skrev den här novellen på Jakosbergs Folkhögskola. Jag har slipat den sedan dess, jag har använt den som projekt på Svenska A på Komvux och även där jag fick överraskande bra kritik.

Jag har alltid gillat att skriva, men det är nog både Komvux Svenska A och Folkhögskolan som har inspirerat mig att skriva vidare. Hursomhelst, jag ska sätta upp ett par punkter som jag inte har gått igenom helt 100% i novellen.

- Ett av problemen med novellen som jag har är att bestämma mig om jag skriver i nutid eller dåtid, jag pendlar ofta mellan båda.
- Ett annat är ett par ord som kanske inte är grammatiska korrekt som t.ex. "Spasmiga" som egentligen ska vara "spasmatiska".
- En annan sak som förvirrade ett par av mina läsare på komvux SvA var mina "Undertitlar till undertitlarna" ett exempel är; "Mörkret (ny rad) Slukad av mörkret har jag blivit, ögonen slutna har jag fått " Jag gillar att lägga in små, vad jag kallar "poetiska meningar" innan stycket.
- Sedan finns det en rad av olika grammatiska ändringar och kanske fortfarande ett par stavfel här och där.

/mvh William

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren William87 med Poeter.se id #16591 innehar upphovsrätten